

Javier de la Rosa

"A la festa de l'Avui' al Palau Nacional de Montjuïc els protagonistes eren el nou 'Avui' i Javier de la Rosa. L'Avui' necessita ara la resposta dels nous lectors i De la Rosa necessita la capacitat estratègica de l'advocat Piqué Vidal. Potser tindrem tanta esgrima jurídica com al cas O. J. Simpson."

Carles d'Anglaterra.

Dilluns, 17. Tot el matí les ràdios parlen del nou llibre sobre el príncep Carles d'Anglaterra, amb la gran revelació de les queixes que l'hereu de la Corona té sobre la personalitat prepotent del seu pare, el duc d'Edimburg. En realitat, això era sabut des de gairebé sempre, o des que el duc imposà l'educació espartana de Carles, fins i tot contra el desig més benèvol de la reina. vet aquí, curiosament, que el príncep Carles ha repetit amb els seus fills alguns dels rigors formatius que critica al seu pare, per bé que Diana hagi aconseguit fer-se estimar més pels dos nens. Estranya, curiosa, monstruosa vida privada de la família reial britànica. Ara Carles diu que en termes de relació amb la premsa hauria estat millor la sinceritat que la distància: segurament s'equivoqua. Quan va refiar-se del periodista Anthony Holden, la primera biografia li fou favorable, però la segona li va ser un bon disgust. Amb Jonathan Dimbleby –una figura petulant de la BBC, obsessionat per l'èxit i aplom del seu germà major– no sembla que pugui tenir més sort. Si Carles és un home torturat, més li valdria no anar-ho contant per les cantonades.

Dimarts, 18. A la festa de l'Avui al Palau Nacional de Montjuïc els protagonistes eren el nou Avui i Javier de la Rosa. L'Avui necessita ara la resposta dels nous lectors i De la Rosa necessita la capacitat estratègica de l'advocat Piqué Vidal. Potser tinguem tanta esgrima jurídica com al cas O. J. Simpson.

Ahir, al còctel del Palau Nacional, hi havia la meitat que sempre fa ús del "jo ja ho deia"

Javier de la Rosa.

i la meitat que demana i potser sap més que qui respon. La Garriga-Nogués, després Torras-KIO, ara Grand Tibidabo: pels partidaris del dramatisme, perilla la col·laboració CiU-PSOE, d'altres feien la llista dels consellers de la Generalitat que potser quedin "tocats". "Recordeu que no fa gaire De la Rosa deia que aconseguiria retirar un candidat a l'alcaldia de Barcelona", assegurava un barbut amb aspecte de director d'agència de publicitat. "És la guerra d'un fiscal", li responia un *amateur* convergent. "Ara bé, per comparació amb el cas KIO, Grand Tibidabo és poca cosa". "És el darrer episodi dels anys vuitanta, després de Conde i Rubio", predicava un sociòleg d'escola de mestres. "Sabeu si han existit mai els tres-cents milions de dòlars de KIO dedicats al favor polític?" A mitja veu, alguns recitaven fragments del llibre de Jesús Cacho o recordaven les activitats benèfiques de Javier de la Rosa amb motiu de la guerra de Kuwait. També, sobretot, a mitja veu, hi havia els qui consideraven factibles les amenaces de De la Rosa. "Per la COPE ha dit que jugarà amb totes les cartes que té", vaig sentir dir a un mestre de la ràdio. "Les cintes, sobretot les cintes", pensava més d'un.

Dimecres, 19. Per mor d'un viatge ràpid, passo la tarda a Palma, Palma d'hivern, amb els carrers encara mullats de pluja i l'illa envoltada d'una franja d'aigua fangosa. *Un hivern a Mallorca*, com títol, va ser el gran encert de George Sand. Lluny de Palma, quan arriba l'hivern enyoro els capaltards hivernals, la mar alçurada que veieu des de la Seu,

a a la festa de l'Avui'

Palma a l'hivern.

més enllà del Parc de Mar i fins i tot la inmensa manca d'educació dels taxistes de Palma no em sostreu el goig d'arribar-hi per l'autopista de l'aeroport, entre baladres. És ben cert que la nostàlgia sovint ens enganya o que ens deixem enganyar massa per la nostàlgia, però a mitja tarda enyoro les hores sense fer res, perdudes rere els vidres entelats del Bar Bosch o del Niça, els capvespres d'hivern sense voler anar enlloc ni voler ser altra cosa que algú que espera per anar a casa i trobar un plat de sopes fumejant. El bar del Grand Hotel era ple de gent. He comprat un feix de diaris al quiosc del Born, abans que arribés la fosca. Començava a pensar on aniria a sopar quan m'he adonat que era l'hora de partir cap a Barcelona. A l'avió, dos representants d'articles de roba interior parlaven de l'èxit del Wonderbra a Mallorca.

Dijous, 20. De sobte, tothom parla de J. R. amb una familiaritat absoluta. En el país del tuteig indiscriminat, el president del Govern és conegut com "Felipe", al cap de l'oposició li diem "Pepe Mari" i al president de la Generalitat "tranquil, Jordi, tranquil". Ara, de cop i volta, un sol·licitant d'aval que tenia per nom Javier de la Rosa es dirà "J. R.", de la mateixa manera que la ministra de Cultura serà la "Churumbuela".

Divendres, 21. Pot succeir que el gran demòcrata Ted Kennedy perdi l'escó al Senat, si les eleccions de novembre van com ara per ara sembla. És una mica cruel que el candidat republicà sigui un home jove, afable, directe,

Ted Kennedy.

amb *charme* d'ingenuïtat, com era més o menys JFK. Defensor de totes les retòriques *progres*, el senador Kennedy pot ser l'últim home del clan a Massachussets. Més que un Ted Kennedy amb l'armari ple de fantasmes del passat, hi ha el senador demagog i llagoter, hereu de qui anava comprant vots per robar l'elecció presidencial a Richard Nixon. Incidentalment, és ben significatiu que l'esquerra europea que era per tradició antiamericana ara només parli del model del partit demòcrata. Ho fan Tony Blair, el nou líder laborista britànic, i Felipe Gonzàlez s'enfada si Bill Clinton no li demana consell sobre Iberoamèrica. Pel que fa al socialdemòcrata alemany Scharping, la seva campanya electoral va tenir més globus vermells i *majorettes* que una campanya americana.

Valentí Puig